

□ HERFSTLEUGEN □

DOOR A. H. VAN DER FEEN.

(Slot).

DIEN namiddag, toen de twee broeders van de Joris thuiskwamen, deelde juffrouw Lurkus aan Jan mede, dat de knecht van mevrouw Reygersveld een brief voor hem had gebracht. „Hij leit op tafel in de woonkamer, meneer”. Jan knikte wat stuursch; hij was toch al humeurig, had met ombereen slechte kaarten gehad, en de bittertjes verbeterden die stemming niet.

„Die zit zeker weer in d'r schijtert omdat er 'n hypotheekje aflost,” mompelde hij schamper, half binnensmonds en half tot Simon.

„Dat dien ik,” sprak deze zonder veel belangstelling en hij liep door.

Jan trad alleen de huiskamer in; het was er half donker; de hanglamp boven de tafel wierp een valen schemer rondom; de kraan was maar half opengedraaid; op het bruine tafelkleed lichtte het vierkant van het couvert.

Jan nam het op, bekeek het adres met zijn naam in het groote hoekige handschrift van zijn tante Aleid, scheurde het dan open, rukte en verfrommelde met een gesmoorde verwensching de paars vloeien binnenvoering, welke het stugge roomkleurige papier van den brief omgaf; dan zette hij zijn lorgnet op, wilde lezen.

Maar 't was te donker.

Met een snok, dat het heele lampestel er van schudde en rinkelde trok hij aan een kettinkje.

Maar 't was het verkeerde en zoo zonk de duisternis ineens verlamd om hem heen.

Hij vloekte rauw en grof, hardop, vele malen, in machteloze woede, met een schimpende verwensching aan 't adres van juffrouw Lurkus, grabbelde in zijn zak naar lucifers, streek er een af, trok bij het licht van dat kleine vlammetje hard en ruw aan 't andere kettinkje.

Dan, met een rinkelenden slag plofte het licht ineens helder aan; witte stukjes van 't kousje sneeuwden op het tafelkleed.

Hij kneep zijn lorgnet recht en bij de tafel staande, las hij:

Beste Jan,

Vergeef het mij, oude vrouw, zoo ik in de volgende regelen ongevraagd mijn oordeel uitspreek over iets, wat mij zoo zeer ter harte gaat.

Reeds eenigen tijd loopen er in de stad geruchten over eene